

HEIMOPAKOLAISTEN ELÄMÄÄ 1920-LUVUN SUOMESSA

— Nikke Vuolteen huumorin valossa —

Nikke Vuolle (1916—1979).

Suuren vuosien 1918-22 heimopakolaisjoukon, vialaisten, aunukselaisten elämä ei ollut naurussasuin olemista.

Oli valtava menetetyt kodin ja kotiseudun ikävä, toimeentöinkäymiset, väärinymmärtämiset jopa tylät kohtelut ja rysättelytkin.

Tekijä on muistellut niitä aikoja karjalaisen leppoisasti, huumori päällimmäisenä.

Kuka on tekijä — Nikke, Nikolai Vuolle?

Nikke oli syntynyt 19. 12. -16 Itä-Karjalassa Vuokkiniemellä. Hän oli perheen nuorimmainen ja noin 4-vuotias perheen muuttaessa pakolaisina Suomeen. Täällä uudessa kotimaassaan hän eli varhaislapsuudestaan mm. 4 vuotta Kyminlinnan pakolaisleirillä, mistä perhe vuonna 1926 muutti Veitsiluotoon.

Perheen varattomuuden vuoksi Nikke on käynyt kansakoulun Oulussa valtion ylläpitämässä »sisäoppilaitoksessa» — Maikkulan pakolaiskoulussa. Kemin lyseossa hän on käynyt keskikoulun ja sotien jälkeen Tampereen teknillisen opiston.

Sotiin Nikke osallistui vapaaehtoisena — hänhän ei silloin ollut minkään maan kansalainen — ja palasi sotainvalidina. Sotilasarvoltaan Nikke oli yliluutnantti. Kansalaisoikeudet hän haki sotien jälkeen, kun niitä lupauksista huolimatta ei automaattisesti myönnettykään sotiin osallistuneille Karjalan pakolaisille.

12-vuotiaasta Nikke on ollut Veitsiluoto Oy:n palveluksessa. Poikasena lautatarhalla kesäisin »maalipoikana» laudanpäitä leimaamassa, myöhemmin korjauspajalla ym. Sotien jälkeen ja opiston käytyään hän toimi samassa yhtiössä varaosainsinöörinä. Hän ehti ennen sairaseläkkeelle jäämistään palvella yhtiötä yli 40 vuotta.

Aivan nuoresta Nikke on ollut tunnettu hauskuuttaja omaperäisellä huumorillaan. Hän on kirjoitellut pakinoita paikallisiin lehtiin ja esiintynyt lukemattomissa tilaisuuksissa ilon tuojana. Aivan oma lukunsa oli hänen luomansa »Nostomies Romuvaara», jonka varsinkin hänen aseveljensä muistavat sota-ajalta ja sen jälkeenkin.

Nikke tunnettiin täällä vaatimattomana, rehellenä ja hyväntahtoisena huumorimiehenä, jonka yllättävä poismeno ei ollut järkyttävä menetys ainoastaan meille lähiomaisille.

Kun kymmentuhantini karjalaini pakolaisjoukko 20-luvun alussa tuli Suomeh, joutu Suomen hallitus ratkasomah vaikieta kysymystä. Kestäiskö Suomen talous näin suuren pakolaisjoukon ylläpituoa, vain olisko viisahinta kehottua tulijoita jatkamah matkuah yhtä kyytie vielä pitemmällä, esimerkikse Ruottših asti, missä elintaso oli korkie ja ruokavarastot suuret. Uuvesta testamentista tiijettih, jotta tiukan paikan tullen voi viisikituhatta henkie ruokkie neljällä leivällä, mutta kun yksi pakolaisvastahottokomitean mies sano nähneheh rajalla yhen karjalaisen miehen syönehen samalla syöntikerralla kaksi leipyä ja tahton vielä kolmatta, niin arvelti, jot jos toiset karjalaiset ollah yhtä kovie syömäh, niin silloin ei voija luottua vanhan ajan menoarvioih, vain kustannuslaskelmien oli perussuttava vastahottokomitean mieheltä saatujen tietojen pohjalla.

Se, jotta suurin osa karjalaisista oli työkykyistä joukkuo, ratkasi hallituksen kannan. Kun heimosukulaisuus rahakse arvioituna vastasi suunnilleh 10 % lasettuja kokonaiskustannuksie, ja arvelti, jotta työkykyini ryhmä ja näijen jälkeläiset pyssyttäis maksamah työlläh 40:ssä vuuvessa korot ta kuoletukset sillä piömalla, mikä Suomen valtion oli sivottava täysihuollon tarpiessa olovien karjalaisien elättämiseh, voitih karjalaisilla ilmottua, jotta kaikki pakolaiset otetah Suomeh vastah avosylin.

Miula on tässä tarkotus valottua Kemin seuvulla ja erikoisesti Veittšiluotoh asettunehen karjalaisryhmän elämistä, harrastuksie ta kulttuuripyrkimyksie niin laajasti, kun kymmenen minuutin puiteissa on mahollista. Kova kilpailu Kemin seuvun sahojen konehien ja karjalaisien välillä näytti lyhyössä ajassa, tulouko karjalaini toimeh omalla työllä. Monessa tapahuksessa koneh piäsi voitolla, ja karjalaisen miehen oli pakko lähtie ettšimäh turvua Kyminlinnan tai Maikkulan pakolaisleiriltä.

Mutta suatto käyvä monittšä niinki, jotta Maikkulan tahi Kyminlinnan leirilä olova karjalaini haukku leirin johtajan rosvokse, käski pyyhkie pois nimeh leirin kirjoista ja sano, jotta tämän jälkeh ei avua enyä ikinä leirin porttie ja läksi kokeilomah onnie Kemin sahalaitoksilla. Suatto käyvä niin, jotta leiriltä tullun pärjäsi kohtalaisesti köykäsessä hommassa ja jäi Kemih iäkseh. Mutta enemmän sattu kuitenkin niin, jotta leiriltä tullun oli lautatarhalla töissä viikon tai kaksi, huomasi, jotta suomelaini lauta on liian raskas karjalaisen kannettavakse, mäni takasin pakolaisleirillä. pyyti johtajalta anteeksi, haukku seuruavana kesänä johtajan uuvestah, kävi Kemissä ja huomasi, jotta lauvat on tullut entistä raskahammaksi, mäni tuas takasin leirillä. pyyti tuas anteeksi eikä seuruavan kesänä haukkun enämpi johtajua.

Karjalaisella työmiehellä oli työhö ennakkoluulotoin asenne. Hiän ei käynyn valittamassa konttorissa, jos työnjohtaja jätti pois tilistä 10 tai 20 ylityötuntie, ja hiän läksi töihi samalla tavalla kun ennenki, vaikka suomelaiset työ-kaverit jätih lakkoh pienen palkan takie. Ainuo seikka, mistä karjalaini moitti työnjohtajie, oli se, jotta nämä ei annettu polttua lautatarhalla tupakkie tapulien lähellä. Mainittšomieni ominaisuuksien takie työnantajapuoli suos karjalaisista työvoimua, olipa valmis mänömäh niinki pitkällä, jotta anto kahella suomalaisella työmiehellä loppu-tilin, jos tiesi suavah tilalla yhen karjalaisen ja laski, jotta silti vielä yhtiö voittau puolet.

Kyseltihpä yhtiöt semmoistaki, jotta oisko karjalah jäänyn vielä muita miehie, ja jos ois, niin tultaisko neki tänne, ja luvattih maksua palkka siitä päivästä lähtien, kun mies tuli rajan yli ja maksua junamatka ensimmäisessä luo-

Vas. Kymenlinnan pakolaisleirin henkilökuntaa 1920-luvun alkupuolella. Istumassa — johtajatar Ester Elfengren, op. Nasti Prokkonen, ylihoitaja Aho, rva Jehkimäinen. Seisomassa Impi Aaltonen, op. Toini Tuomela, kanslisti Juho Prokkonen, rovasti Mikael Fiilin, johtaja Johannes Aho, diakoni G. Georgijevski-Jyrkivaara, pääemäntä Äijälä ja harjoittelija Saimi Hellsten. Oikealla leirin nuorimmaisista. Valokuvat KSS:lle lahjoittanut inkeriläinen Jussi Vesa.

kassa ja makuuvaunulipun hinta, vaikka mies ei makuaiskana junassa. Tämä viimeksesmainittu lupaus oli työnantaja-puolen taholta kaunis eleh, kun tässä prostoi karjalaini oikeutettih matkustamah tavalla, mikä on ominaista suomalaisella, monet koulut käynehellä virkamiehellä, sillä tiijämmähän, jotta suomelaini virkamies ottau virkamatkan enemmän tienestin, kun levon kannalta, ja panou aina matkalaskuh makuuvaunulipun hinnan ensimmäisen luokan taksojen mukah, vaikka matkustau toisessa luokassa päivävaunussa.

Kaksi vuotta myöhemmin yhtiöt suatih toivottuo karjalasta lisätyövoimua. Nimittäin, kun muutamat koti-ikävän vaivuamat karjalaiset otettih vastah Neuvostoliiton lupama amnestia ja lähettih takasin Karjalah, vietih nämä Karjalah sana, jota Suomen Kemissä on karjalaisilla ensiluokkani kysyntä, ja jotta iellä luveteltujen puolien lisäksi suomelaiset työnantajat on luvattu järjestyä karjalaisilla luontaisetuna ilmani kortteeri ja yhtiön puolesta uusi akka, semmosilla, kellä entini akka on jäänyn Karjalah, niin Suomie kohti oli pian tulossa uusi, joskana ei niin suuri karjalaisvirta kun vuotena -20, ja silmihpistäväenä erona uuvessa joukossa oli se, jotta kaikki tulijat oltih miehie. Naimisissaolovie miehie.

Asunto-olot Veittšiluuvossa oltih mainittavan ahtahat. Samassa huonehessa suatto olla asumassa neljä, viisiki perehtä. Sänkyjä oli rakennettu ympäri seinie kolmin, jopa nellinki piälekkäh, ja kun vielä öisin oli lattieki täysi nukkujie, niin ei mikänä ihme, jotta yöllä välttämättömällä asiella ulospyrkivä mies astu pimiessä monen lattielle makuajan piällä, eikä ollun sanottu, jotta takasin tullessah olis aina ukotin samah kerrossähkyh, mistä oli laskeutun ales.

En kehtua ruveta tämmöessä arvokkahassa juhlassa osottamah sormella mitänä yksityistä tapausta, ja sen takie tyvyn vain mainitsemah ylimalkasesti, jotta tässäki salissa on jokuni Veittšiluuvossa ahtaihissa asunto-oloissa syntynehie karjalaisie heimovellijä. Vain en mäne tekömäh johtopiätöksie siitä, oisko heilä nyt erilaini sukunimi, jos asunto-olot olis oltu väljemmät. Olen vain kuullun, jotta heiläki olis isä pimiessä erehtyn eikä olis noussun sisällä tullessah samah sänkyh, misät oli solahtan uloslähtiessäh.

Ahtahien asunto-olojen takie heräsi karjalaisissa rakentajan mieli, ja 20-luvulla rakenti moni karjalaini mies omakotitalon Veittšiluuvon suaren kohalla, nykysen Hepolahen paikalla. Ja mikä oli rakentuassa, kun lautatarha oli täysi lautua ta lankkuo, sahanmuhie tuli sahassa kahella vuorolla, tiiliskivie oli kantomatkan piässä, ja naulojahan löytää aina vaikka mistä.

Vain pian tuli takaisku. Moni karjalaini uutisrakentaja, mikä oli joutun jättämäh taloh bolshevikoilta ja suunnitteli nyt uuvan rakentamista vierahanvarasessa heimomuassa joutu ymmällä. Millä rakennat uunin, kun tiiliskivikasa on loppun. Mistä otat sahanmuhie seinätäytteheksei, kun kaikki ajetah voimalaitoksella polttouunih? Mistä otat nuakloja, kun kaikki nuaklalaatikot on pantu varastoh lukon tuakse? Ja mistä suat lautua ja lankkuo, kun lautatarhalla on öisin liikkehellä kaksi palovahtie entisen yhen sijasta, ja molemmilla vahtiloilla on sahan isännöittäjä sanon, jotta samalla kun piettä silmällä, jottei tulipalo piäse syttymäh, niin samalla pitäy ottua nimet ylös semmosilta miehiltä, mitkä tullah yöllä hakemah tarhalla lautoja tahi lankkuja.

Tämän omutuisen järjestelyn takia tyrehty karjalaisien 20-luvulla alottama virie rakennustoiminta, eikä 30-luvulla noussun Hepolahteh karjalaisilla omakotirakentajilla uusie taloja yhtä lukuhoitamatta.

Niinkun tiijämmä, rakennustoiminta riippuu ennenkaikie suhdantehista, ja tuskin tämän 30-luvun ainuon karjalaisen rakentajan, Juho Feudorovan pyssyttämä talo olis piässyn nousomah vesikattoh, jos hänellä ei olis ollun niin hyvie suhdanteita, jotta hiän oli yhen talaven itse lautatarhalla palovahtina ja hänellä oli heboni.

Sivistystason kohottamisella on karjalaiset annettu suuri arvo. Moni karjalaini on alottan koulunkäyntih jo 7-vuotiehana ja jo alakansakoulussa ollessa viitannun monta kertua. Onpa sattun monta kertua niinki, jotta karjalaisista vanhemmista rodiutun lapsi on vassannunki oikein, kun opettaja on kysyn läksyö.

Perinnöllisistä tekijöistä riippuvua sivistyksen vastahottokykyö tutkinehen komitean luatimista tilastoista on käynyn selvillä, jotta jos mies on karjalaini ja naini suomelaini, niin tämmöestä avioliitosta syntyn lapsi on huono viittuamah, mutta hyvä vastuamah. Jos mies on suomelaini, niin tämmöestä avioliitosta syntyn lapsi on viittuamah, mutta huono vastuamah. A jos tuas sekä mies jotta naini ollah karjalaisie, niin semmosesta avioliitosta syntyn lapsi on huono viittuamah ja huono vastuamah.

Nämä seikat tuntien on Karjalan sivistysseura jo 20-luvulla kehottan karjalaisia testauttamah lapseh, ennenkun näitä kannattau laskie pyrkimäh oppikouluh.

No mitä on sitte tämä testaus. Ei muuta, kun jotta haluatah suaha etukäteh selvillä, mihi ammattih testattavalla on taipumukse, vai onko mihinä. Testuajahan ei kysele semmosie asioita, mitä ei itse siijä. Hiän voipi tietyä joltaki alalta sanomma kymmenen asieta. Testattava ei tiijä näistä kymmenestä asieta yhtänä, mutta tietäis samalta alalta kaksikymmentä muuta asieta. Nyt kun vastuaja ei osua

vastata semmoisih asioih, mitä kysyjä tietäy, ja kysyjä ei osua kysyö niitä asioita, mitä vastuaja tietäy, niin tällä tavalla testaus antau monta kertua harhahjohtavan tuloksen, ja testattavua pietäh tällä alalla tyhmänä, vaikka itse asiensa hiän on tällä alalla kaksi kertua niin viisas kun testuaja.

On sattun niin, jotta testauksen perusteella on karjalaini mies pantu ajamah heboista, vaikka hänellä kyvyn puolesta olis ollut mahdollisuus autonkulettajakse — jos ei onnikan, niin ainaki kuorma-auton kuljettajakse semmosella paikkakunnalla, missä ei ole kova liikenne.

Ja on sattun, jotta karjalaista on testauksen perustehella taloudellisie mahdollisuuksie huomiohottamatta käsetty lopettamah viulunsoiton harjottelomini ja yllytetty soit-tamah haitarie. Ja sitte on käynyn niin, jotta testattu ei ole oppin soittamah viuluo eikä haitarie, sillä tiijämmähän, jotta köyhä soittaja ei pysty ostamah kallista haitarie, mutta viuluo niinki suau aina lainakse opettelomista varten.

Tämmöset seikat on monittsi välähetty mieleh, kun muistelen Antti Moissejjevan tapausta. Testuamisen jälkeh kansakoulun opettaja sano Antin isällä, jotta Antin tulovaisuutta ajatellen olis parempi panna tämä sahalla töihi. Sielä ei tarvittis ajatella mitänä — ei muuta kun tehä vain mitä vuoromestari käsköy. Siellä maksettais palkka jokainuosta tunnista, mitkä Antti olis työssä, a sensijah kaikki se Moissejjevan uhruama raha, mikä mänis oppikouluh Antin takie, olis hukkahheitettyö.

Ehkä Antti olis tehnyki, mitä sahan mestari ois käsen, mutta Moissejjeff ei luottan opettajan testaukseh, vain testasi Antin itse samalla tavalla kuin ennen oli testattu Karjalassa — se tahtou sanuo, jotta anto Antilla kovan selkäsaunan, kun arveli, jotta jos Antti on tulluh isähäh, niin ei pitäis olla muuta vikua kun Ignatta selässä, mikä suomennettuna merkittäöy samua, jotta ei ole muuta vikua kun laiskuus.

Niinhan sitte kävi, jotta Antti piäsi yhteiskouluh, petrautu luokka luokalta loppuo kohti, ja ylioppilaskirjoituksissaki, kun toiset kokeilahat laskennon kokeissa olth laskomassa vasta kolmatta lasku, Antti oli lasken jo kaikki laskut oikein, ja kysy opettajalta, joko suau lähtie pois.

Valitettavasti on monen karjalaisen koulukelposen nuoren koulu-ura pilattu aikanah liian vähällä lyömisellä ja huomattu sitte yhtäkkie, jotta poika on kasvan niin isokse ja riskikse, jotta isä ei enyä pyssykänä testuamah.

Itse olin vuotena -28 pyrkimässä Kemin yhteiskoluh. Kun olin Maikkulan pakolaiskansakoulun läpäissyn viisahim-pana oppilahana, kysy miula isä yhteiskoulun rehtorilta, jotta kun keskiarvo on niin hyvä kun 9,5, niin pitäykö tulla sisäpiäsykokeihih, vain riittäykö, kun antau nimen ylös. Rehtori mainittsi, jotta tässä hänen käsitykseh mukah on kysymyksessä poikkeuksellini lahjakkuus, mutta karsintah, mikä miun osalta tulis olomah vain muodollini juttu, olis suotava osallistuo, jotta suomalaiset ei piästais sanomah, jotta karjalaisie puoletah joka paikas.

Karsinnoissa huomasin, jotta suomelaisien koulujen ope-tusmätelmässä oli oleellini ero pakolaiskoulun mäne-telmih nähen. Esimerkiksi sisältäluvun kokeissa suome-laiset oppilahat pysähyttih vähän välie miettimäh, a kun mie luvvin samalla tapua kun Maikkulassa — niinkun vettä valaen, niin opettaja sano, jotta suomalaisessa koulussa pilkkujen ja pisteijen kohalla pitäy pysähtyö. Ja kun muantievon kokeissa opettaja käski näyttää kartalta kartta-kepillä Pohjois-Euroopan valtion, ja mie näytin ensimmäi-seksi Karjalan ja vejin karttakeppie Syvärie pitkin Äänisjär-veltä Stalin-kanavua myöten Viananlahteh, niin opettaja sano, jotta semmoista ei sua näyttäy, mitä ei ole olomassa. Toisella näyttämisellä jätin pois Kuollan niemimuan ja

sanoin, jotta tämän enempyä en voi karjalaisena antua perikse, ja jos vielä enemmän joutuu tinkimäh, niin se on petos Karjala-asieta kohtah.

Melkein eniten erosi suomelaini koulumätelmä siinä, jotta kokeijen aikana ei suanun puhuo toisien kera eikä kattä uo toisen paperie. Tämmöini omituini tapa hijastau paljon laskemista, ja varsinki kertolaskun kannalta tämmöini on hankala. Nimittäin kertolaskussa ei hyväkänä laskija ennätä laskie tunnissa kaikkie esimerkijä, jos ei piäse istumah semmoisen viereh, mikä osua kertotalun ulkuo.

Korkein mahollini pistemiärä karsinnoissa oli 100. Kuitenki piti suaha vähintäh 23 pissettä, jos mieli piässä kouluh. Kun Maikkulan piästötodissuksen perustehella sain 20 lähtöpissettä ja vielä laskomisesta 2 pissettä ja uskonnosta yhen pisteen, niin sain nimen hyväksytyjjen listalla.

Pastori Talsta (ent. Tolstohnov), mikä kuulusteli meitä kreikkalaiskatolisie pyrkijie uskonnossa, sano jälkehpäin, jotta oikiestah miun uskonnon tietomiärä oli noollan arvoni, mutta ortodoksini uskonto ei ole niin ahashenkistä, etteikö sisäpiäsyn ollessa niinki tipalla voija kirkon-palvelijalla antua ennakoilta yhtä pissettä osasuorituksena joulutodissuksen uskonnon numeroo vastah, mikä sitte tulis vähenömäh yhellä numerolla. Mutta en voi moittie luterilaista kirkuokana joustamattomuuvesta tämmöisissä ennakkotapauksissa. Olen kuullun, jotta monta luterilaista lasta olis hyväksytyy kirkon jäsenekse syksyllä ja annettu etunimi, toisilla kaksin, kolminki nimin, vaikka lapsen vanhemmat on vihitty avioliittoh vasta joulun aikana.

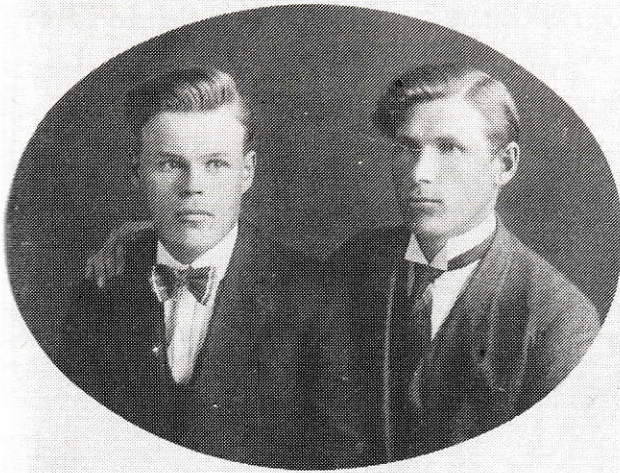
Karjalan Sivistysseuran taholta on elvytetty vanhua karjalaista kansanpelie, kyykänlyöntie ja yritetty suaha peli julkiseh valokeilah. Samanlaini tarkotus oli Veitšiluuvon karjalaisillaki 20-luvulla. Uskallettiha männä niinki pitkälle, jotta Karjala-kerhon toimesta järjessettih näytös-ottelu, mihi kuttšuvierahakse pyvettih sahan isännöittäjä tarkotuksella selittyä pelin luonnetta hänellä. Tämä hyvässä uskossa järjessetty tilaisuus sai katastrofimaisen lopun aivan alkuminuuttiloilla.

Kun kerhon puhienjohtaja, Pekka Ahoni aloitti selitykset Kalevalasta lähtien, kerto Karjalan kansannoususta ja Suo-men valtion myötämielisyuvvestä karjalaisien pyrkimyksie kohtah, kattšeli isännöittäjä koko ajan isuo kyykkäkasua, otti yhen pulikan käteheh ja kysy, mistä nämä kepit on suatu. Ahois-Pekan oli tunnussettava, jotta pualikat oli sahattu tukkipuolen keksinvarsipuista. Heti peräh isän-nöittäjä osotti kävelykepillä Itä-Karjalan lippuo, mikä oli nuaklattu liiterin seinäh, ja teki monta kysymystä yhtä kyytie. Mikä on tuo vihrie kangas, onko se lautatarhan pressuja, ja mikä on tuo mustaturkkini mies, millä on kirves kiässä, ja mikä kettinki tuossa miehen jaloissa on ja onko seki varassettu tukkipuolelta.

Ahois-Pekka koitti selittyä, jotta se ei ollut lautatarhan pressuja, vain Itä-Karjalan lippu. Ja vasemmassa ylä-kulmassa olova turkkiälini ei ollut mies, vain Karjalan karhu miekka kohotettuna toiseh iskuh, ja karhun jaloissa olova kettinki kuvasi sortovallan kahleita, mitkä Karjalan karhu oli katkaissun ensimmäisellä lyönnillä. Tällä tavalla loppu näytös, eikä isännöittäjä ennättäh piässä selville onko kyykkäpeli hyvä vain huono.

Ollahko karjalaiset sitte pyssytyy kuolettamah 40:ssä vuuvessa velakse kattšottava piäoma, minkä Suomi joutu sijottamah karjalaisien huoltamiseh, ja onko Suomi suanun koron tällä piäomalla?

On lasettu, jotta 40 vuuvessa Suomi on käyttän pakolais-huoltoh noin 64 miljardie markkua. Työkyyni karjalais-joukko on samassa ajassa maksan veroina noin 2 miljardie markkua. Velan korkoina tämä summa ois kohtalaini, mutta

Kaksi Karjalan brihaa. Kuka tuntee?

kuoletuksena hävievän pieni, ja tämän mukah karjalaisilla olis maksutaulukossa 62 miljardin vaillinki, jos ei mualimantilanne ois tehny mahottoman mahdolliseksi ja velat suataviksi.

Niinkun tiijämmä, niin jatkosovan aikana suomalaisi sotaväki käytti hyväkseh Karjalan rikkauksie monella tavalla. Mitein paljon tulou maksamah, kun 300.000 miestä pyytäy lohta ja siikua kolmen vuuvun aikana käsi-kranaatiloilla ja kasapanoksilla. Jo yksistäh kalassus-korttiloista kertyn summa oli tuottan Karjalalla 2 miljardie markkua. Mitein paljon olis tullun maksamah vuokra niillä taloilla, missä suomalaiset asuttih ilmasekse?

Mahtauko moni tietyä, jotta suomalaiset ammuhtih Karjalassa yli kolmetuhatta hirvie, ja jotta hirven hinta ilman liikevaihtoveruo on nykysin 37.000 mk, ja jotta hirvijä ampuoissah suomalaiset ammuttih monta marjoja poimomassa ollut karjalaista vanhua starikkua, sen takie, jotta näillä ei ollut piässä punaista lakkie, niinkun nykiset asetukset miärätäh, ja mahtauko moni osata arvioija sitä kansanrunourella tehtyö vahinkuo, mikä suomalaiset suatih aikah, kun näijen karjalaisien joukossa ammuttiin hirvenä monta vanhua runonlaulajua, ja nämä vietih mukana hautah kansanrunoja, mitkä talletettuina olis lisätty Kalevalan sivumiärä nellin, jopa viisinki kertasekse.

Jos nyt lasemma, paljonko on debet ja paljonko kredit, niin huomuaamma, että karjalaisien velka on männy sujokse ja suomalaiset ollah karjalaisilla vielä maksamassa. Kuitenkana karjalaisien ei ole syytä esittä Suomella korvausvaatimuksie sen takie, jotta suomalaiset on maksettu kaikki lyöntih sotakorvauksen nimellä. Ainuo epäkohta, mistä suomalaisia voi moittie, on se, jotta miksi ei annettu meilä rahoja suorah, vaih lähettih välitysmiehen kautta, sillä meilä rahoja suorah, vain lähettih välitysmiehen kautta, sillä tiijämmähän kaikki, jotta mitä isompi mua on välittäjänä, niin sitä vähemmän rahua mänöy perillä.

Mutta kansanrunourella tehtyö vahinkuo suomalaiset ei ole voitu korvata. Tämän seikan on huomannut myöski neuvostoliittolaini Kalevalan syntyö tutkinun tiedemies. Hiän mainittsou, jotta Elias Lönnrot Karjalassa kalevalaista kansanrunoutta kerätessäh on toimin ihmeteltävän kapiella rohjalla. Hiän totie, jotta Elias Lönnrot lääkärinä joutu Karjalassa ollessah enemmän parantamah sairahie, kun kirjuttamah runoja ylös, jotta hiän sen takie ei ennättän käyvä kun seittsemässä karjalaisessa kylässä ja sen takie ei todennäkösesti suanut täyttä kuvua koko Kalevalasta, toimi monittsi arvailujen varassa, ja sen takie syyllisty asiavirheih.

Muun muassa tämä tiedemies kirjuttan, jotta Lönnrotin mainittsoma Sampo oli neuvostoliittolaisen insinöörin suunnitteloma, ja Ilmarisen osuus supistu niin vähih, jotta tämä olis ollut mukana vain vähän aikua Sammon asentamisvaiheessa, mutta erotettu pian puoluesta ja karkotettu työpaikasta, kun oli ruvennu vuatimah ylityökorvauksie ja yllyttävän lakkoh venäläisie asentajie.

Niinkäh pitäy tiedemies uskomattomana sitä, jotta Lemminkäini olis hirvijahissa käyttän asehenah keihästä, kun kerran venäläiset olth jo kaksi vuotta aikasemmin keksitty konekivvyäri.

Kantelehen nimiemisessä kalevalaiseksi soittopelikse kattsou tiedemies Lönnrotin syyllistynehen suurimpah mielivaltah ja kalevalalaisen hengen viärennykse, sillä kun kerran runot on otettu Karjalasta eikä sielä tunneta muuta soittopelie kun balalaikka, niin minkä takie Lönnrot mänöy miärämäh Väinämöiselle suomalaisen instrumentin.

Tähä tapah kirjottau tiedemies kantelehesta: Suomalaisessa balalaikassa on liian monta kieltä ja tämän takie sen viriessä pitämini on hankala. Soittajalla pitäy olla aina käsillä jakoavain, kun usiettsi pitäy kielie kiristyä kesen soittamisen, sillä jos toisen laijan kielele on suanut niin tiukalla, kun pitäy, niin toisella laijalla olovat kielet on jo ennätetty löystyö. Masentava näky kohtuau Kalevalan tuntijan suomenkielestä Kalevalua kattsuossah, heti ensimmäisellä lehellä, mihi painettu valokuva esittä kalevalaisen kansan kunnianarvoisinta miestä, Väinämöstä soittamassa tämmösellä varrettomalla balalaikalla.

Kyminlinnan yksi starikoista — Pitkäniemi?

KALAKUKKOO, LEIPEE,
PULLAA,
KAIKKEE HYVVEE,
JOKA SUUSSA SULLAA
SIT EI MUUALTA
MISTÄÄN SUA
KU SAVOLAISESTA
KOTILEIPOMOSTA VUA

SAVOLAINEN KOTILEIPOMO
Karjalaisten ja savolaisten leivonnaisten erikoisvalmistaja
MERITULLINK. 25 AVOINNÄ: MA-TO 7.00 - 18.30
PERJANT. 7.00 - 19.00, LAUANTAINA 9.00 - 15.00